

ТЕТЯНА ВІНОКУРОВА-САДИЧЕНКО

ІЛЮЗІЯ

ЗМІСТ

1. ІЗЯ
5

2. ПІДКАЗКА
19

3. ПАРАНОЯ
33

4. ОЛЕКСА
45

5. ВІЙНА
57

6. ІЛЮЗІЯ
69

7. НАШЕСТЯ
81

8. ТИБЕТ
95

9. РИТМ
105

10. СВІТЛО
115

ТЕТЯНА ВІНОКУРОВА-САДИЧЕНКО

І Л Ю З І Я

•

Тетяна Винокурова-Садиченко

ІЛЮЗІЯ

Роман

Головна героїня роману працює секретарем у туристичній фірмі й живе дуже одноманітно. Але якось вона знайомиться з Ізею. Він упевнений, що існує деяка могутня організація, котра зомбує всіх людей на Землі. Й, у першу чергу, вона використовує для цього різноманітні канали інформації: рекламу, телебачення, Інтернет, газети, журнали і навіть фільтри для води. Хоча героїня й не вірить у переконання Ізі, вони стають друзями й проводять довгі вечори за розмовами у нього вдома. Але тут Ізя гине за дивних обставин...

Зображення на обкладинці:

© Svetoslav Iliev | Dreamstime.com

© Kuzma | Dreamstime.com

© Paul George Bodea | Dreamstime.com

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Promotion, Rights and Contracts: MSBrand Corporation Agency

E-mail: copyright@msbrand.net

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

Промоція, права та контракти: Агенція «MS Brand Corporation»

E-mail: copyright@msbrand.net

1. |3я

•

Сидимо у Ізі вдома. У нього спокійно, затишно. У нього купа дисків, пилюка на поличках і мереживо павутиння попід стелею. У нього немає телевізора, радіо та Інтернету. Жодних засобів зв'язку з навколишнім світом, окрім невеличкого брудного віконця. Мені здається, що він навмисне ніколи не мие цього віконця, — так йому легше відгородитися від світу, який, на думку Ізі, намагається пролізти у його мозок.

Ізя палить цигарки без фільтра. Він не визнає фільтрів. «Хто знає, що *вони* можуть напхати у той фільтр?», — питає він, виділяючи слово «вони». Ці загадкові *вони* — найзапекліші вороги мого дорогого друга.

Щоразу, як я відвідую його барліг, він сканує мене якоюсь штукаю, схожою на ті, якими вимірюють радіацію. Може, й справді шукає на мені залишки якогось випромінювання... Потім питає кодове слово — перевіряє, чи не зомбована я. І лише тоді дозволяє пройти.

Ізя дуже боїться, аби *вони* мене не завербували. Він у *них* так щиро вірить, що іноді ця віра, мов зараза, перекидається й на мене.

Давно вже хотіла припинити ці відвідини, аби й собі з глузду не з'їхати, постійно думала: «Сьогодні зайду — і все...», — щодня, заходячи до нього, так думала.

Ізя їсть яблуко. Він схожий на щура. Товстого брудного сірого щура зі скаженими очицями й довгими жовтими іклами у пащі. Цікаво, що думають про нього люди, коли бачать на вулиці? Мабуть, люди також помічають, що він схожий на щура. Якщо хтось помічає його взагалі, то помічає, що він схожий на щура.

Я теж помітила саме це, коли ми познайомилися.

Я їхала додому в маршрутці. Сиділа біля вікна й роздивлялася знайомі пейзажі. Згадувала, чи не забула щось на роботі, — у мене давно такий пунктик, мені постійно здається, що я щось забула. Може, колись і справді забула якусь фігню, яку досі не можу пригадати, тому й муляє...

— Ви ж не рахуєте дерев? — спитав мій сусіда.

Я швидко глянула на нього, трохи відсунулася. Він був схожий на пацюка — брудного, гладкого, неголеного пацюка.

— Ні, — відповіла я й відвернулася.

— Правильно, — зрадів пацюк, — ніколи не рахуйте дерев! Чи машин... чи будь-чого... Кажуть, що це — ознака психічної хвороби, та хіба то — головне? Головне, що це може ввести вас у транс. Ви й так у трансі зараз. Подорож у транспорті вводить вашу свідомість у стан легкого трансу. А як почнете рахувати — уявляєте, в який транс зможете увійти?

— Я нічого не рахую, — відказала я, не обертаючись до нього.

Господи, подумала я, ну чому я мешкаю у цьому клятому районі? Чому тут постійно вільно тиняються усілякі придурки, шизики, маніяки, й ніхто не контролює їхню діяльність і вплив на нормальне життя нормальних людей?

— Стан трансу небезпечний тим, що у цьому стані вам дуже легко щось навіяти...

— Дякую за лекцію, — я нарешті обернулася й звелася, аби пройти до виходу, — ви не будете виходити?

— А чому зараз? — він навіть не зробив спроби пропустити мене.

— Бо я тут живу, — збрехала я. Мені треба було проїхати ще декілька зупинок, але їхати поруч із цим ненормальним було не надто комфортно.

— Ні, — не погодився пацюк, — ви живете за три зупинки звідси. Я частенько вас помічаю. Я знаю всіх, із ким їжджу у цій маршрутці. І знаєте чому? Бо всі дивляться у вікно, а я — на людей. У вікно дивитися небезпечно...

— Ага, — кивнула я й протиснулася повз нього до виходу (він навіть не посунувся), — бо можна увійти у транс. До побачення.

— Я серйозно! — гукнув він наздогін.

Ще б пак, подумала я, виходячи. Ви, шизики, завжди серйозні...

Ізя жере яблуко. Він зосереджений на цьому. Зосереджено вдивляються у нещасний плід маленькі чорні очіці, зосереджено працюють жовті щурячі ікла... Раніше це видовище викликало у мене огиду, ледь не відразу. Тепер — звикла. Ізя знає це. Він частенько говорить: люди звикають до всього, як таргани або пацюки. Це смішно: людина, схожа на пацюка, вважає схожими на пацюків інших людей.

— Як на роботі? — питає він. — Нічого дивного не помітила?

Мабуть, Ізя вважає мене своїм агентом у боротьбі з ними. А я не можу бути ним, бо як можна бути агентом у боротьбі з тим, у кого не віриш? Я — єдина істота, що пов'язує мого Ізю із реальним життям.

— Нічого, — відповідаю я. — Як завжди. Люди як люди. Робота як робота. Шеф як шеф. Ніхто не вербує, ніхто не пхає до мого мозку ніяких чіпів.

— Ти просто погано спостерігаєш, — виносить вердикт Ізя.

— Добре, — усміхаюся я, — завтра буду дивитись уважніше.

Я не знаю, що саме шукає Ізя, але я не проти допомогти йому. Він подобається мені. За його щурячою зовнішністю ховається хороша, трохи чимось налякана людина, яка вигадала свій власний сенс життя, свою ціль і своїх ворогів. Припускаю, колись він працював із тим, чого

панічно боїться зараз, бо знає чимало про техніки гіпнозу, навіювання, НЛП і навіть проведення спіритичних сеансів. Певно, колись він був непоганим спеціалістом, а зараз — трохи поїхав дах. З ким не буває?

Ще я вдячна йому за те, що допоміг мені зіскочити з телебачення. От чим я точно була зомбована! Коли згадую про це, починаю вірити й у те, що мій Ізя може мати рацію і в іншому...

Мене дивує те, що в його хаті завжди приємно пахне. Це викликає дисонанс. Смітник не може приємно пахнути. Щуряче лігво має бути сповненим відповідними ароматами. Тим паче, коли щур постійно палить цигарки без фільтра...

— Ізю, — кажу я, — мені сьогодні наснилося, що я невиліковно хвора...

— Усі ми хворі, — він догризає те, що лишилося від яблука, він завжди їсть яблука цілком, утилізує, — усі ми хворі невиліковно, від життя помирають.

Він сміється. Сміх у нього на диво приємний. Світлий, щирий, заразний. Хочеться сміятися разом із ним. Принаймні, посміхнутися. Його сміх дисонує з ним так само, як пахощі в його хаті з її виглядом. Цей сміх повинен належати героєві, блискучому акторові, принцові на білому мерседесі, але аж ніяк не цьому гладкому переляканому пацюкові.

Може, він украв цей сміх? А чому б і ні? Він розповідав, що після деяких гіпнотичних сеансів люди вистрибували з вікон. У відповідь на кодове слово люди віддавали життя... Чому б комусь не віддати й свій сміх?

— Кажуть, якщо померти уві сні, помреш і в реальному житті, — згадую я.

— Хто це каже? — хитро всміхається Ізя. — Режисер «Жаху на вулиці В'язів»?

— Та ні, — відповідаю я, кидаючи погляд на його диски, — мама, здається, казала...

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.